ततः प्राणादिरोधेन प्रज्वाल्य ज्ञानदीपिकाम् ।
स्फुटं दृष्टो मया तत्र चित्स्वरूपो निरामयः ॥ ४ ॥

पर् त पान् यॖमि समुय् मोन्,
यॖमि हिहुय् मोन् दिन क्योह राथ् ।
यॖमिसय् अदुयु मन् साम्पुन् ,
तॖमिय् ड्यूठुय् सुरगुरुनाथ् ॥ ५ ॥

आत्मा परो दिनं रात्रिर्यस्य सर्वमिदं समम् ।
भातमद्वैतमनसस्तेन दृष्टोऽमरेश्वरः ॥ ५ ॥

चिदानन्दस् ज्ञानप्रकाशस् ,
इमौ च्यूनुय् तिम जीवन्ती मुक्ती ।
त्रिपमिस् संसारनिस् पाशस् ,
अबुद्धव् गण्डशत् शत् दितिय् ॥ ६ ॥

चिदानन्दो ज्ञानरूपः प्रकाशाख्यो निरामयः ।
यैर्लब्धो देहवन्तोऽपि मुक्तास्तेऽन्येऽन्यथा स्थिताः ॥ ६ ॥

नाथ् ना पान् ना पर् -जोनुम् ,
सदायि बोदुम् एकुय् देह् ।
च्रह् ब्रह् ब्रह् च्रह् म्युलु ना जोनुम् ,
च्रह् कुस् ब्रह् कस्स छुह् संदेह् ॥ ७ ॥

नाथ न त्वं न चात्मापि ज्ञातो देहाभिमानतः ।
त्वय्यैक्यं च त्वया तेन का आवामिति संशयः ॥ ७ ॥

शिव् वा केशव् वा जिन् वा ,
कमलजनाथ् नाम् दारिन् युस् ।
म्य अबलि कासितन् भवरुज् ,
सुह् वा सुह् वा सुह् वा सुह् ॥ ८ ॥

शिवो वा केशवो वापि जिनो वा द्रुहिणोऽपि वा ।
संसाररोगेणाक्रान्तामबलां मां चिकित्सतु ॥ ८ ॥

भान् गलु तांय् प्रकाश् आव् जूने ,
चन्द्र गलु तांय् म्वतु चित् ।
चित् गलु तांय् केंह् ति ना कुने ,
गैय् भूर् भुवः स्वर् मीलिथ् कत् ॥ ९ ॥

भानौ नष्टे काशते चन्द्रबिम्बं
तस्मिन्नष्टे काशते चित्तमेव ।
चित्ते नष्टे दृश्यजातं क्षणेन
पृथ्व्यादीदं गच्छति क्वापि सर्वम् ॥ ९ ॥

व्वथ् रैण्यां, अर्चुन् सखर्,
अथि अल् पल् वखुर् ह्यथ् ।
यदुवनय् ज्ञानख् परमपद्,
अच्चर् हिशीखर् त्रिशीखर् ह्यथ् ॥१०॥

उत्तिष्ठ शाङ्किकास्त्वं पूजयेशं सुरादिभिः ।
यदि ज्ञातमक्षरं तत्त्वया तेनापि का क्षतिः ॥ १० ॥

तन्त्र् गलि-तांय् मन्त्र् म्वच्चे,
मन्त्र् गलु तांय् म्वतुय् चित्त् ।
चित्त् गलु-तांय् केँह् ति ना कुने,
शून्यस् शून्याह् मीलिथ् गौव् ॥ ११ ॥

तन्त्रं सर्वं लीयते मन्त्र एव
मन्त्राश्चित्ते लीयते नादमूलः ।
चित्ते लीने लीयते सर्वमेव
दृश्यं द्रष्टा शिष्यते चित्स्वरूपः ॥ ११ ॥

ह्यथ् करिथ् राज्य् फेरि ना,
दिथ् करिथ् तृप्ति ना मन् ।
लोभ विना जीव् मरि ना,
जीवन्त् मरि-तांय् सुय् छुय् ज्ञान् ॥ १२ ॥

दातुर्मनस्तृप्यति नैव राज्यं
दत्त्वा ग्रहीतुश्च तदेव लब्ध्वा ।
जीवोऽपि लोभेन न मृत्युमेति
मृतस्य नैवास्ति न जातु मृत्युः ॥ १२ ॥

इमय् पद् च्य तिमय् पद् म्य,
य्यामगला च्य विन् तोठुस् छुह्
इहुय् भिन्नाभेद् च्य त म्य,
च्रह् पन् स्वामी वृह् पॉयि मुपिस्॥ १३ ॥

यदेव पदकं ते देव तदेव च मम प्रभो ।
नियोक्ता त्वं नियोज्याहं तस्यास्तीत्यावयोर्भिदा ॥१३॥

शिव् गुरु ताय् केशव् पलनस्,
ब्रह्मा पायहर्यन् वुलस्यस् ।
योगी योगकलि पर्जान्यस्,
• कुस् देव् अश्ववार् प्यट् चेड्यस् ॥ १४ ॥

शिवोऽश्वः केशवस्तस्य पर्याणमात्मभूस्तथा ।
पादयन्त्रं तत्र योग्यः सादी क इति मे वद ॥ १४ ॥

अनाहत खस्वरूप शून्यालय्,
यस् नाव् ना वर्ण ना रूप ना गोत्र् ।
अहंनिनाद विन्द् त यवोन्,
सुय् अश्ववार् प्यठ् चेड्यस् ॥ १५ ॥

अनाहतः खस्वरूपः शून्यस्थो विगतामयः ।
अनामरूपवर्णोऽजो नादविन्द्वात्मकोऽस्ति सः ॥ १५ ॥

तूरि सलिल् खंटु ताय् तूरि
ह्यम्य त्रि गैय् भिन्ना भिन्न् विमर्शा ।
चैतन्य रव् भाति सव् समे,
शिवमय् चराचर् जग् पश्या ॥ १६ ॥

मायाजाड्यं तज्जडं वोधनीरं
संसृत्याख्यं तद्घनत्वं हिमं च ।
चित्सूर्येऽस्मिन् प्रोदिते त्रीणि सद्यो
जाड्यान्मुक्तं नीरमाद्यं शिवाख्यम् ॥ १६ ॥

देह वटा देवर वटा,
प्यठ व्वन लुय् एकवाट् ।
पूज् कस् करख् हूटवटा,
कर् मनस् त पवनस् संगाट् ॥ १७ ॥

चैत्यं देवो निर्मितौ द्वौ त्वया यौ
पूजाहेतोस्तौ शिलातो न भिन्नौ।
देवोऽमेयश्चित्स्वरूपो विधेयं
तत्प्राप्त्यर्थं प्राणचित्तैक्यमेव ॥ १७ ॥

अासा बोल् पॅरिनम सासा,
म्य मनि वासा खेद् ना ह्यये ।
यद्वय् शंकर बख्त् आसा,
मकुरिस् स्वासा मल् क्याह् प्यये ॥१८॥

अवाच्यानां सहस्राणि कथयन्तु न मन्मनः।
मालिन्यमेत्युदासीनं रजोभिर्मकुरो यथा ॥ १८ ॥

अज़्ान् आय् त गछुन् गछ़े,
पकुन् गछ़े दिन क्योह् व राथ् ।
योरय् आय् तूरि गछुन् गछ़े,
केँह् न-त केँह् न-त केँह् न-त क्याह्‌ १९

जराऽऽगता क्षीणतरोऽस्य देहो
जातोऽवसायो गमनाय कार्यः ।
समागताः स्मो यत एव तत्र
गन्तव्यमेवेद इदं न किञ्चिद् ॥ १९ ॥

मूढव् दीशिथ् त पाशिथ् लाग्,
 जोरु त कलु श्रुतवोन् जडरूपि आस् ।
युस् यियि् दपियि् तस् तिथु वोल्,
 सुय् छुय् तत्त्वविदस् अभ्यास् ॥२०॥

ज्ञात्वा सर्वं मूढवत्तिष्ठ स्वस्थः
 श्रुत्वा सर्वं श्रोत्रहीनेन भाव्यम् ।
दृष्ट्वा सर्वं तूर्णमन्धत्वमेहि
 तत्त्वाभ्यासः कीर्तितोऽयं बुधेन्द्रैः ॥ २० ॥

गाल् गण्डिन्यम् बोल् पड़िन्यम्,
 दपिन्यम् तिह् यस् यिथु रोच्ने ।
सहजकुसुमव् पूज् करिन्यम्,
 बुह् अमलानि् कस् क्याह् म्वचे ॥२१॥

निन्दन्तु वा मामथ वा स्तुवन्तु
 कुर्वन्तु वार्चा विविधैः सुपुष्पैः ।
न हर्षमायाम्यथ वा विषादं
 विशुद्धबोधामृतपानस्वस्था ॥ २१ ॥

दिन् छयजि त रजन् आसें,
भूतल् गगनस् कुन् विकासे ।
चन्द्रि राह् ग्रोसुन् मावासि,
शिव् पूजन् ग्वाह् चित्त आत्मासि ॥२२॥

नाशं गतेऽर्के खलु मानसंज्ञे
मेयक्षयाख्या रजनी विभाति ।
जीवाख्यचन्द्रः शिवधाम्नि लीनः
स्वाहन्तराहुं ग्रसते च सद्यः ॥ २२ ॥

मनस् त भवसरस् छु त ,
कोप निरता नार-छ्वख् ।
ल्यक लजितांय् व्वह् ना कुने,
तुलि तुल् तांय् तूल् ना केँह् ॥ २३ ॥

क्रुद्धं मनो वह्निसमानरूपं
तिरस्कृतं भारनतं विभाति ।
विचारतः सर्वविकारहीनं
विशुद्धबोधैकस्वरूपमेव ॥ २३ ॥

शील् त मान् छुय् पांञ्‌ि ऋञ्जय,
म्वख्‌ि यम्‌ि रंटु मलयुद्ध वाव् ।
हस्तु युस् मस्तवाल गँडे,
तिह् यस् तागि सुह् अद न्यहाल् ॥ २४ ॥

शीलस्य मानस्य च रक्षणं भटै-
स्तैरेव शक्यं निपुणं विधातुम् ।
वायुं करेणाथ गजं च तन्तुना
यैः शक्यते स्तम्भयितुं सुधीरैः ॥ २४ ॥

पह् वन् चटिथ् शशिकल् वुज़ूम् ,
प्रकृथ् हुज़ूम् पवनसूतिय् ।
लोलकि नार-सूत्य् वालिञ्ज् वुज़ूम् ,
शंकर् लबुम् तमिय् सीती ॥ २५ ॥

कामादिकं काननपङ्कमेत-
च्छित्त्वामृतं बोधमयं मयाप्तम् ।
प्राणादिरोधात् प्रकृतिं च भक्त्या
मनश्च दग्ध्वा शिवधाम लब्धम् ॥ २५ ॥

च्चित् तुरुग् गगंनि भ्रमवोन्,
निमेष अकि छ्यडि योजनलछ् ।
चैतन्यवगि यमि रटिथ् जोन्,
प्राण् अपान् फुटारिथ् परवुच्य् ॥ २६ ॥

चित्ताभिधः सर्वगतिस्तुरङ्गः
क्षणान्तरे योजनलक्षगामी ।
धार्यो बुधेन्द्रेण विवेकवल्गा-
नोदन वायुद्वयपक्षरोधात् ॥ २६ ॥

ख्यथ् गँडिथ् ना शमि मानस्,
भ्रान्त् यिमव् त्रोवू तिम् गैयू खसिथ् ।
शास्त्र् बूजु जि यमभंग् कूरु,
सुद् नो पच्चु तोयू भन्या लूसिति ॥२७॥

खादनाद्भूषणाद्वापि मनो यस्य गतश्रमम् ।
स मुक्तो नोत्तमर्णाद्यो गृह्णात्यर्थ हि सोऽनृणः ॥ २७ ॥

यव तूरु च्चलि तिम् अम्बर् ह्यति,
वुछ यव च्चालि तियू आहार् अन् ।
च्चित्त नृप स्वविचारस् प्यत,
च्चिता देहस् वान् क्याद् वन् ॥ २८ ॥

शीतार्थं वसनं ग्राह्यं क्षुधार्थं भोजनं तथा ।
मनो विवेकितां नेयमलं भोगानुचिन्तनैः ॥ २८ ॥

सहजस् शम् त दम् नो गछे,
इछि प्रावख् मुक्तिद्वार् ।
सालिलस् लवण् ज़न् मीलिथ् त गछि,
तोति छुय् दुर्लभ् सहज-विच़ार् ॥ २९ ॥

स्वभावलब्धौ न शमोऽस्ति कारणं
तथा दमः किं तु परं विवेकः ।
नीरैकरूपं लवणं यथा भवेत्-
तथैकताप्तावपि नैष लभ्यः ॥ २९ ॥

लोभ् मारुनु सहज् विच़ारुनु,
द्रोग् ज़ानुन् कल्पन् त्राव् ।
निश छुय् त दूरु मव् ज़ानुनु,
शून्यस् शून्याह् मीलिथ् गोव् ॥ ३० ॥

लोभं त्यक्त्वा वैमनस्यं च तद्वत्-
कार्यो नित्यं स्वस्वभावावमर्शः ।
शून्याच्छून्यं नैव भिन्नं यथैवं
तस्मात्त्वं तद्भेदबुद्धिर्यथैव ॥ ३० ॥

मकुरस् ज़न् मल् च़लुम् मनस्,
अद म्य लबूम् ज़नस् ज़ान् ।
सुह् य्यलि ड्यूठुमु निश पानस्,
सोरुय् सुय् ताय् बह् नव् केंह् ॥ ३१ ॥

चित्तादर्शे निर्मलत्वं प्रयाते
प्रोद्भूता मे स्वे जने प्रत्यभिज्ञा ।
दृष्टो देवः स्वस्वरूपो मयासौ
नाहं न त्वं नैव चायं प्रपञ्चः ॥ ३१ ॥

केंह् छिय् न्यन्द्रर्यहति बुदिय्,
केंच़न् बुद्यन् न्यसर् प्यये ।
केंह् छिय् स्नान् करिथ् अपूतिय्,
केंह् छिय् ग्रह् वजिथ् अक्रिय् ॥ ३२ ॥

काश्चित् प्रसुप्तोऽपि विबुद्ध एव
काश्चित् प्रबुद्धोऽपि च सुप्ततुल्यः ।
स्नातोऽपि काश्चिदशुचिर्मतो मे
भुक्त्वा स्त्रियं चाप्यपरः सुपूतः ॥ ३२ ॥

अकुय् ओंकार् युस् नाभि दरे,
कम्बुय् ब्रह्माण्डस् सुम् गरे ।
अकुय् मन्त्र् युस् च्यतस् करे,
तस् सास् मन्त्र् क्याह् ज़न् करे ॥३३॥

आ ब्रह्माण्डं नाभितो येन नित्य-
मोंकाराख्यो मन्त्र एको धृतोऽयम् ।
कृत्वा चित्तं तद्विमर्शैकसारं
किं तस्यान्यैर्मन्त्रवृन्दैर्विधेयम् ॥ ३३ ॥

संसारस् आयस् तपसे,
बोधप्रकाश् लबुम् सहज़् ।
मर्यम् न कुँह् त मर न कँसि,
मर नेछ् त लस नेछ् ॥ ३४ ॥

आसाद्य संसारमहं वराकी
प्राप्ता विशुद्धं सहजं प्रबोधम् ।
म्रिये न कस्यापि न कोऽपि मे वा
मृतामृते मां प्रति तुल्यरूपे ॥ ३४ ॥

द्वादशान्त-मण्डल् यस् देवस् थँज़ूय्,
नासिक पवन् अनाहत् रव् ।
स यस् कल्पन् अन्तिह् च़ज़ूय्,
पानय् देव् त अर्चुन् कस् ॥ ३५ ॥

यो द्वादशान्ते स्वयमेव कल्पिते
सदोदिते देवगृहे स्वयं स्थितः ।
संभेरयन् प्राणरविं स शंकरो
यस्यात्मभूतः स कमर्चयेद् बुधः ॥ ३५ ॥

अथय् तीर्थन् गछान् संन्यासि,
ग्वारानि सुदर्शन मिलु ।
च़िता परिथ् मव् निष्पत् आस्,
देशख् दूर्य द्रमन् नीलिय् ॥ ३६ ॥

यत्नेन मोक्षैकधियः सदामी
संन्यासिनस्तीर्थवरान् प्रयान्ति ।
चित्तैकसाध्यो न स लभ्यते तै-
र्दूर्वास्थलं भात्यतिनीलमारात् ॥ ३६ ॥

पवन् पूरिथ् युस् अनि वगे,
तस् वुन स्पर्शि न वुछ त त्रेश् ।
तिह्‌ यस् करुन् अन्तिह् तगे,
सुह् संसारस् ज़्ययि न नेछ् ॥ ३७ ॥

यः पूरकेण चित्तं स्वं रोधयेत्क्षुत्तृडादिकम् ।
न पीडयति संसारे सफलं चास्य जीवितम् ॥ ३७ ॥

जल् थमुनु हुतवह् तूरनावुन्,
ऊर्ध्व-गमन् परिवर्जिथ् चर्यथ् ।
काठधेनि द्वद् श्रमावुन्,
अन्तिह् सर्कलु कपट-चर्यथ् ॥ ३८ ॥

नीरस्तम्भो वह्निशैत्यं तथैव
पादैस्तद्वद्व्योमयानमशक्यम् ।
दोहो धेनोः काष्ठमय्यास्तथैव
सर्वं चैतज्जृम्भितं कैतवस्य ॥ ३८ ॥

कुसु पुशु ताय् कस्स पुशानी,
कम् कुसम् लागिज़्यस् पूजे ।
कमि सर गडु दिज़्यस् जलधानी,
कवसन मंत्र शंकर् वुजे ॥ ३९ ॥

कः पौष्पिकः कापि च तस्य पत्नी
पुष्पैश्च कैर्देववरस्य पूजा ।
कार्या तथा किं गडुकं विधेयं
मंत्रश्च कस्तत्र वद प्रयोज्यः ॥ ३९ ॥

मन् पुशु तांय् यछ् पुशाञी,
भार्वकि कुसम् लांगिज़्यस् पूजे ।
शशि-रस गडु दिज़्यस् जलधांनी,
छ्वपि मंत्र शंकर् वुज़े ॥ ४० ॥

इच्छामनोभ्यां ननु पौष्पिकाभ्या-
मादाय पुष्पं दृढभावनाख्यम् ।
स्वानन्दपूरैर्गडुकं च दत्त्वा
मौनाख्यमंत्रेण समर्चयेशम् ॥ ४० ॥

आयस् कमि दिशि त कमि वते,
गछ् कमि वति कव ज़ान वथ् ।
अन्तिहि दाय् लगि तते,
छ्यम् छ्रनिस् फ़्कस् कस सथ् ॥ ४१ ॥

कया दिशः केन पथागताहं
पश्चाद्गमिष्यामि पथाऽथ केन ।
इत्थं गतिं वेद्मि निजां न तस्मात्
उच्छ्वासमात्रेण धृतिं भजामि ॥ ४१ ॥

गगन् च्चय् भूतल् च्चय्,
च्चय् द्यन् पवन् त राथ् ।
अर्घ् चन्दुन् पोप् पोञि च्चय्,
च्चय् छुख् सोरुय् त लागिज़िय क्याह् ॥ ४२ ॥

आकाशो भूर्वायुरापो ऽनिलश्च
रात्रिश्चाहश्चेति सर्वं त्वमेव ।
तत्कार्यत्वात्पुष्पमर्घादि च त्वं
त्वत्पूजार्थं नैव किंचिल्लभेऽहम् ॥ ४२ ॥

यमि, लोभ् तं मन्मथ् मोरू,
तिमय् मारिथ् त लोगुनु दास् ।
यमिय् सहज़ ईश्वर् ग्वोरू,
तमिय् सोरुय् व्यन्दुन् स्वास् ॥ ४३ ॥

कामो लोभोऽहंकृतिश्चेव येन
यत्नात्पूर्वं मारिता मार्गचाराः।
तेनैवैकेनेश्वरं धाम लब्ध्वा
सर्वं त्यक्त्वा भस्मवद्भावजातम् ॥ ४३ ॥

पानस् लागिथ् रूदुख् म्य चूह्,
म्य च्यह् छाडान् लूस्तुम् ह्ह् ।
ज्ञानस् मन्ज़् य्यलि ड्यूठुख् म्य च़्ह्,
म्य च्य-त पानस् दितुम् ळ्ह् ॥ ४४ ॥

देहादिषट्कोशपिधानतस्त्वा-
मप्राप्य खिन्नास्मि चिरं महेश।
उपाधिनिर्मुक्तविबोधरूपं
ज्ञात्वाद्य विश्रान्तिमुपागता त्वाम् ॥ ४४ ॥

कुश् पोप् तिल् दीफ् जल् 'ना गछे,
युस् सद्भाव ग्वरकथ् मनि ह्यये ।
शम्भुस् स्वरि पर्नस यछे,
सय् द्रपिजे सहजा क्रियं ॥ ४५ ॥

पुष्पादिकं द्रव्यमिदं न तस्य
  पूजासु सर्वमुपयोगि किंचित् ।
गुरूपदेशाद् दृढया च भक्त्या
  स्मृत्यार्च्यते येन विशुद्ध आत्मा ॥४५॥

असे प्वन्दे ज़्वसे जामे,
  न्यथ्य् तीर्थन् स्नान् करे ।
वेहरि-वहरस् नंनुय् आसे,
  निश लुय् त पज़ानृतन् ॥४६॥

स्नातं हसन्तं विविधं विधेयं
  कुर्वन्तमेतत्पुर एव सन्तम् ।
पश्यात्मदेवं निजदेह एव
  कृतं प्रदेशान्तरमार्गणेन ॥४६॥

यथ् सरि सर्षप-फलु ना व्यच्चे,
  तथ् सरि सकलो पॉञ्ज च्यन् ।
मृग् स्रगाल् गंण्डि जलहस्ती,
  ज़्यन् ना ज़्यन् त तंतुय् प्यन् ॥४७॥

सरोवरे यत्र न सर्षपस्य
कणोऽपि मात्येव विचित्रमेतत् ।
विवर्धते तत्पयसा समस्तं
यावत्प्रमाणं खलु देहिजातम् ॥ ४७ ॥

लल्‌ ब्रुह्‌ लूब्रूस्‌ छ्राडान्‌ त ग्वारान,
हल्‌ म्य करूमस्‌ रसानि शतिय्‌ ।
वुछुन्‌ ह्येतुमस्‌ तारि डीठिमस्‌ वरन्‌,
म्य ति कल्‌ गनेय जि ज़ोगुमस्‌ ततिय्‌ ॥

द्रष्टुं विभुं तीर्थवरान्गताहं
श्रान्ता स्थिता तद्गुणकीर्तनेषु ।
ततोऽपि खिन्नास्मि च मानसेन
स्वान्तर्निविष्टा खलु तद्विमर्शे ॥ ४८ ॥

मल्‌ वुन्दि ज़ोलुम्‌ ,
जिगर्‌ मोरुम्‌ ।
त्यलि लल्‌ नाव्‌ द्राम्‌ ,
य्यलि दलि ऑविमस्‌ ततिय्‌ ॥ ४९ ॥

ततोऽत्र दृष्ट्वावरणानि भूयो
 ज्ञातं मयात्रैव भविष्यतीति ।
भङ्क्त्वा यदा तानि च संप्रविष्टा
 लल्लेति लोके प्रथिता तदाहम् ॥ ४६ ॥

त्रयि न्यँगि सराह् सरिय् सरस्,
 अकि न्यँगि सरस् अर्शस् जाय् ।
हर-मुख कौँसर अख् सुम् सरस्
 सति न्यँगि सरस् शून्याकार् ॥ ५० ॥

वारत्रयं नीरमयं स्मरामि
 तथैकदाहमवकाशहीनम् ।
आकाशमन्यान्यपि चाद्भुतानि
 स्मरामि शून्यं खलु सप्तवारम् ॥ ५० ॥

जनम् जायेय् रति ताय् कृतिय्,
 करिथ् उदरस् बहु क्लेश ।
फीरिथ् द्वार् भजनि वाति तंतुय्
 शिव् छुय् कूठु-ताय् चेन् उपदेश् ॥५१॥

प्रसूदरं क्लेशयुतं विनीय
जातो मलाक्तोऽप्यनुयाति सन्ततम्।
यत्प्रेरितः सौख्यधिया नरः स्त्रीं
कष्टेन लभ्यं शृणु तं गुरोः शिवम् ॥ ५१ ॥

स्वय् शिला छयय् पटस् त पीठस्,
स्वय् शिला छयय् उत्तम-देश्।
स्वय् शिला छयय् फेरवांनिस् ग्रटस्,
शिव् छुय् क्रूठ् ताय् च्रेन् उपदेश् ॥५२॥

यथा शिलैकैव स्वजातिभेदात्
पीठादिनानाविधरूपभागिनी।
तथैव योऽनन्ततया विभाति
कष्टेन लभ्यं शृणु तं गुरोः शिवम् ॥ ५२ ॥

रव मत थालि थालि तापितन्,
तापितन् उत्तम देशा।
वरुण् मत लोट गर अंत्रितन्,
शिव् छुय् क्रूठ्-ताय् च्रेन् उपदेश् ॥ ५३ ॥

स्थले स्थले स्वैः किरणैर्यथा रविः
पतत्यभेदेन गृहेषु वाभ्रियम्।
जलं तथा सर्वजगद्गृहेषु
कष्टेन लभ्यं शृणु तं गुरोः शिवम् ॥ ५३ ॥

सय् मातारूपि पय् दिये,
सय् भार्या-रूपि करि विलास् ।
सय् माया-रूपि जीव् हरे,
शिव् छुय् क्रूठु तांय् च्नेन् उपदेश् ॥५४॥

मातृस्वरूपेण पयःप्रदा तु
भार्यास्वरूपेण विलासकारिणी।
यच्छक्तिरन्ते मृतिरूपमेति च
कष्टेन लभ्यं शृणु तं गुरोः शिवम् ॥५४॥

कंन्यव् गृह् त्यजि कन्यव् वनवास् ,
यिथुय् छुख् त तिथुय् आस्।
मनस् धैर्य् रठ् सांपज़ख् सुवास्,
क्या छुय् मलुन् सूर् तांय् सास्॥५५॥

गृहे निवासो न विमोक्षहेतु-
वनेऽथ वा योगिवरैः प्रदिष्टः ।
दिवानिशं स्वात्मविमर्शनाढ्यो
यथास्थितस्त्वं परमोऽस्त्युपायः ॥ ५५ ॥

ये ग्वरा परमो ग्वरा,
सन्द्राव् भाव् त म्य च्चह् ।
च्चह् जांनि उपनेय् कन्दापुरा,
हूह् कव तरुनु त हाह् कव ततु ॥ ५६ ॥

गुरो ममैतमुपदेशमेकं
कुरुष्व बोधाप्तिकरं दयातः ।
हाह्-हूह् इमौ स्तः सममास्यजाता-
वुष्णोऽस्ति हाह् किमथ हूह् सुशीतः ॥ ५६ ॥

नाभिस्थानस् च्चित् जलवंञी,
ब्रह्मस्थानस् शिशिरुन् मुख् ।
ब्रह्माण्डस् छयय् नद् वहवंञी,
तवय् तरुनु हूंह् हाह् गोव् ततु ॥ ५७ ॥

नास्युत्थितो ह्राह् जठराग्नितप्तो
हूह् द्वादशान्ताच्छिशिरात्समुत्थः ।
ह्राह् प्राणभूतोऽस्त्यथ हूह् अपानः
सिद्धान्त एवं मुनिभिः प्रदिष्टः ॥ ५७ ॥

यिह् यिह् कर सुय् अर्चुन्,
यिह् रसंज़ि उच्चर्यम् तिय् मन्थुर् ।
इय् यिथ लग्यम् देहस् परिज़य्,
सुय् परमशिवुन् तन्थुर् ॥ ५८ ॥

करोमि यत्कर्म तदेव पूजा
वदामि यच्चापि तदेव मंत्रः ।
यदेव चायाति तथैव योगाद्-
द्रव्यं तदेवास्ति ममात्र तन्त्रम् ॥ ५८ ॥

ग्नूह् ना व्वह् ना ध्येय् ना ध्यान्,
गौव् पानय् सर्वक्रिय् मशिथ् ।
अन्या ड्यूठुख् केंह् ना अंनुय्,
गय् सत् लय पर् पशिथ् ॥ ५६ ॥

नाहं न च त्वं न च कापि चर्चा
ध्यानस्य योग्यात्र पदेऽतिशान्ते ।
कोऽप्यन्वयश्चात्र न भाति तस्मात्
विस्मार्य लीनं स्वमिवात्र सद्भिः ॥ ५९ ॥

छाडान् लूछूस् पानिय् पानस्,
छ्यापिथ् ज्ञानस् वोतु न कूँछ् ।
लय् करूमस् वांचूस् मय्-खानस्,
बं(रि बं(रि वान त च्यवान् न कुँह् ॥६०॥

स्वात्मान्वेषणयत्नमात्रनिरता श्रान्ता ततोऽहं स्थिता
तज्ज्ञानैकमहापदेऽतिविजने प्राणादिरोधात्ततः ।
लब्ध्वानन्दसुरागृहं च तदनु दृष्ट्वात्र भाण्डान्यलं
पूर्णान्येव तथापि तत्र विमुखः प्राप्तो जनः शोचितः
॥ ६० ॥

श्रीलल्लायोगिनीवाक्यजातं पद्या मया स्फुटम् ।
श्लोकानां भास्करेणेह दब्धमस्तु शिवार्पणम् ॥ १ ॥

इति लल्लेश्वरी वाक्यानि राजानकभास्करकृतार्थ-
च्छायापद्योपेतानि समाप्तानि ॥